

БРАТЯ ГРИМ ДЖУДЖЕТАТА НА ХАЙЛИНГ

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Край река Егер между стопанството Вилденау и двореца Айха се извисяват огромни скали, наричани от древни времена Хайлингови скали. В подножието им се вижда пещера, отвътре сводеста, а отвън разпознаваема единствено по малкия отвор, през който човек може да се промъкне, ако се наведе. Пещерата била обитавана от малки джудженца, над които в последно време царувал непознат стар мъж на име Хайлинг. Преди години някаква жена от село Ташвиц излязла вечерта преди празника на светите Петър и Павел в гората да бере малини; паднала нощта и до въпросните скали тя забелязала красив дом. Като отворила вратата, за да влезе, на масата седял стар мъж, който пишел прилежно и усърдно. Жената помолила за подслон и била приета с готовност. В цялото помещение обаче освен стареца нямало никакво друго живо същество, само дете от всички ъгли се носел шумен тропот, така че жената била обзета от страх и тя попитала стария човек: „Къде собствено се намирам?“ Той отговорил, че името му е Хайлинг, но че скоро ще отпътува, тъй като „две трети от джуджетата ми вече се махнаха“. Този странен отговор изпълнил жената с още повече безпокойство и тя искала да му зададе още въпроси, ала той ѝ наредил да мълчи, след което рекъл: „Ако не бяхте дошли точно в този особен час, в никакъв случай нямаше да получите подслон.“ Боязливата жена се оттеглила смирено в един ъгъл и се унесла в спокоен сън, а когато на следната утрин се събудила сред скалите, помислила, че е сънувала, той като никъде не се виждала каквато и да е сграда. Радостна и доволна, че в тази опасна област не ѝ се е случило нищо лошо, тя хукнала към селото си, а там всичко било променено по странен начин. Къщите били нови и построени съвсем другояче, хората, които срещала, ѝ били непознати, а и те не я разпознавали. С усилие тя най-сетне намерила хижата, в която живеела, но и тя изглеждала далеч по-добре; само дете сянка над нея хвърлял все същият дъб, който някога дядо ѝ бил засадил. Като поискала обаче да влезе в стаята, непознатите обитатели я прогонили като чужденка и тя хукнала с плач и вайкания през селото. Людете я сметнали за луда и я отвели пред властите, където била разпитана и бил разследван случаят ѝ; и виж ти, в поминалните църковни книги открили, че точно преди сто години на същия този ден жена с нейното име, която отишла за малини в гората, не се върнала у дома си и не била намерена. Така се оказало, че тя е проспала в скалите цели сто

години и изобщо не е остаряла за това време. Тя преживяла в покой и безгрижие оставащите ѝ години и цялата община се грижила по подобаващ начин за нея като награда за вълшебството, което тя била принудена да претърпи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.